

af over 20 Tons, men ikke 60 Tons", hvilket skal være: „Paa Dampskibe af over 20 Tons, men ikke over 60 Tons“. Da det kun er ved en Nagtsamhed, at den foreliggende Text er bleven, som den er, anser jeg mig for bemyndiget til at rette Feilen ved disse Ord, og Forslaget vil altsaa blive at afstemme i den Skikelse, jeg nu har nævnt.

Ordføreren (Berg): Betænkningen er indkommen til det høie Thing med kun 8 af Udvalgets 9 Medlemmers Navne, idet der ved en Forglemmelse ikke er anført Navnet paa det ærede Medlem for Sørs Amts 1ste Valgkreds (Zahle), som i Øvrigt vil findes anført paa en Betænkning, der samme Dag blev afgivet af det samme Udvalg om en anden Sag. Jeg har anmodet Bureauet om i Tillæget til Videnden af faae denne Forglemmelse rettet, om hvilken jeg ikke i Dieblisket veed, om den hidrører fra Ordføreren. Udvalget er enigt i samtlige de stillede Vindringsforslag og har Grund til at formode, at den ærede Indenrigsminister vil kunne modtage Loven i den Skikelse, som den vil faae, hvis det ærede Thing følger Udvalget. Forslaget under Nr. 1, en Del af Forslaget under Nr. 2 og Forslaget under Nr. 4 gaa ud paa at udskyde de Fordringer, som i Lovforslaget ere opstillede om; at de paagældende Skibsførere og Styrmand, som ere nævnte, navnlig i §§ 1, 2 og 3, skulle foruden de hidtilværende Kvalifikationer og dem, som Lovforslaget i Øvrigt bestemmer, fremlægge paalidelige Vidnesbyrd om Kjendskab til Siffringsmidler for Dampmaskiner osv. Man er gaaet ud fra, at det ganske vist er naturligt, at Dampskibsførere og Styrmand have dette Kjendskab, men at, for saa vidt der ikke allerede er en Garanti derfor i de Prøver, som de Vedkommende aflægge, ville Skibsrhedere ligesom hidtil vide at sikke sig, at de Vedkommende ere i Besiddelse af en saadan Færdighed og Kundskab, medens man har Frygt for, at der kan opstaa visse Mlemper af, at de skulle præstere saadanne Vidnesbyrd, idet det neppe kan negtes, at der gives visse Søfolk, der paa Grund af deres Forbindelser lettere kunne faae saadanne Vidnesbyrd end andre, og at det overhovedet er vanskeligt at afgjøre, hvis Vidnesbyrd der i saa Fald kan kaldes paalideligt, og hvis ikke, og Bestemmelsen om Vidnesbyrd saaledes kunde give Anledning til nogen Vilkaarlighed og ikke i og for sig vilde indeholde den Garanti, man tillægger det, ligesom den efter hele Udviklingen af Forholdene neppe kan anses fornøden. Man har derfor ønsket at undgaa disse Bestemmelser. Vindringsforslaget under Nr. 2 gaar ud paa, at sammendragede Indholdet af §§ 2 og 4 saaledes, at de danne en § 3, og at man undgaa at sætte en Grænse paa 150 Tons i en vis Fart som Forudsætning for, at Vedkommende skal have visse Egenstaber, som de under denne Grænse ikke for-

modes at have. Man maa nemlig antage, at det i praktisk Henseende vil have sine Vanskeligheder at sætte forskellige Grænser, og at de paagældende Sømand da vanskelige ville kunne avancere fremad paa den anlagte Vej, og at der afflæres Rhederne den fornødne Frihed til at benytte de Kræfter, som anses for nyttige til Tjeneste. Derimod er man for at undgaa den Grænse og de deraf flydende Mlemper gaaet ind paa nogen Skjærkelse af de Fordringer, der overhovedet kræves for at blive Dampskibsfører, og det er da navnlig den, at Vedkommende skal have bestaaet den theoretiske Prøve i Maskinlære eller en tilsvarende Examen ved Officersskolen, som efter § 3 vil kræves for Styrmand paa længere Reiser, og dernæst, at han ogsaa som Regel skal have den Befarenhed, som forlanges i § 4 for Styrmand paa Dampskibe, dog at i visse Tilfælde den Bestemmelse kan bortfalde, som nærmere er udviklet i Forslaget under Nr. 2, idet man har ment, at, dersom man bestemte fastholdt denne Betingelse, kunde de Tilfælde indtræde, at ældre Skibsførere, der hidtil havde faret med Seilskibe og vare anerkjendt dygtige Mænd, ikke kunde faae Lov til at fare med deres eget Skib, hvis de fandt sig foranledigede til at sætte en Dampmaskine i Skibet, eller at det i alt Fald vilde gjøre det meget vanskeligt for dem at gaa over fra Seilskibsfører til at være Dampskibsfører. Det har Udvalget villet rette, uden dog at underkjenne den Hensigt, der er med Lovforslagets Bestemmelse, idet man har foreslaet, at denne Befarenhed for Kapitainens Vedkommende ikke skal kunne forlanges, naar han forøvrigt har været Skibsfører efter Reglerne i § 6 i Loven af 19de Februar 1861, altsaa ikke Sætteskipper, men Skibsfører efter denne Bestemmelse i 5 Aar. Smidlexid har man dog ikke ment, at denne Betingelse dermed burde bortfalde ganske, uden at Noget sattes i Stedet, men at der da maatte fordrø, at første eller eneste Styrmand ombord havde faret i mindst eet Aar som saadan med Dampskib, saa at det var foruden Maskinmesteren i alt Fald een af Koffardiofficererne, som havde en saadan Befarenhed. Det vil formentlig i Almindelighed blive Reglen, at det, Lovforslaget ønsker naat, vil praktisk taget naas; men det er for at forhindre, at meget ubillige Tilfælde skulle fremkomme, uden at det er muligt at afhjælpe dem, at man har fremsat denne Bestemmelse, der saaledes sikrer Seilskibsførere Ret til at kunne gaa over til Dampskibsfarten. I Forslaget under Nr. 3 er man gaaet ind paa at give Ministeren Mere, end han forlanger, til en anden Side, medens man her i Forslaget under Nr. 2, som jeg nævnte, har søgt noget at indskrænke disse af mig nævnte begrænsende Omstændigheder. Forslaget forlanger, at Styrmanden i en vis Fart skal have Maskinlæreexamen; men Udvalget har forment, at det vilde være noget uheldigt af fastsætte for Mænd, der mulig allerede